

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 29491/2023
26.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Стојменовић, адвокат из ..., против туженог АД „Електромрежа Србије“ а.д. Београд, ради утврђења права службености и исплате накнаде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2671/23 од 11.07.2023. године, у седници одржаној 26.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2671/23 од 11.07.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2671/23 од 11.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 4224/19 од 20.03.2023. године, ставом I изреке, одбачена је тужба тужиоца којом је тражено да се утврди постојање права стварне службености на кат. парцели тужиоца бр. .. КО ... 3м² за потребе повласног добра – далековода бр. .. правац ТС “Лесковац 2”-ТС „Врање 4“, у мерама и границама ближе означеним у том ставу изреке. Ставом II изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде за конституисану стварну службеност исплати износ од 63.819,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 20.03.2023. године до исплате. Ставом III изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 136.472,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж 2671/23 од 11.07.2023. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Лесковцу П 4224/19 од 20.03.2023. године у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог да се обавезе тужилац да туженом накнади трошкове одговора на жалбу.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку- ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је конституисање стварне службености због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем изнад катастарске парцеле у власништву тужиоца (у побијаном делу) и исплата накнаде тужиоцу на основу одредби Закона о основама својинскоправних односа (у делу који се не побија). Правноснажном пресудом у побијаном делу тужба за утврђење стварне службености одбачена је као недозвољена у смислу члана 194. Закона о парничном поступку, јер тужилац нема правни интерес за утврђивање права стварне службености у корист туженог као власника повласног добра. У ревизији се указује на питања примене процесног права у поступку оцене дозвољености тужбе, што нису разлози за посебну ревизију, чија дозвољеност је условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. ств 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 13.06.2019. године, а вредност предмета спора је 63.819,00 динара.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП, прописано је да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као

вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена и против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев, већ споредно потраживање о коме се одлучује применом процесних правила у сваком конкретном случају.

Из изнетих разлога, Врховни суд је применом члана 413. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, донео одлуку као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић